

ЗМІСТ

МОНОЛОГ
31

Місто зі снів елегійних панн
ЛЬВІВ
32

Місто парадоксів
СТРИЙ
34

Місто лебедів
ТЕРНОПІЛЬ
45

Місто феноменів
ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
65

Місто казок
БУКОВЕЛЬ
76

Місто казок
МУКАЧЕВО
87

Місто моїх фантазій
УЖГОРОД
95

Місто червоної роти
ЧЕРНІВЦІ
102

Місто історії
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ
120

ЕПІЛОГ
124

Монолог

Одного літнього дня я потрапила у місто N, готель X, де чекала на зустріч зі своїм Пігмаліоном, фатальним чоловіком із невідомого і несвідомого, і... побачила на столику почекальні дивну книжку відомого француза-гурмана, в якій він описав побачене в закладах, де бувають мішленівські інспектори.

Моя рука несвідомо сягнула до подарункового видання, мене привабила назва й обкладинка, я пробіглася по сторінках: «Перепрошую, пане, можу я купити у Вас цю книжку?» – «Вона не продасться». Мене обурило відповідь гордого власника книжки, яку написав бонвіван, ресторанний критик. Та мені не вперше було стримувати емоції. Мій завмерлий погляд перехопив Він – і сказав – такою рідною – в ту мить – мовою: «Напишеш сама».

Цей щоденник із мандрівок, його ідею мені подарував мій Пігмаліон. Він подарував те, що в мене не забере ніхто і ніщо: прикриті обставини, несподівані повороти життя, невідомі сили чи люди.

Я писала його для себе. Ви читаете мої думки, відвертий щоденник про те, що складно проговорюється та непросто пишеться.

Я – цей текст.

Я написана з душі й тіла. Він – із тіла й душі. У нього культ тіла, його тіла. Часом здавалося, що він не людина. Якби не його іпохондрія. Вона не давала шансу на появу жодній, навіть благородній, тілесній хворобі, хоч би невинному вірусу. У таких, як Пігмаліон, не буває карісу, вишуканої бородавки – весь ідеальний.

Місто парадоксів

СТРИЙ

Бандерівський край

Нині для мене ознакою розкоші є все англійське на чолі з Лондоном. Звідти я привожу собі не тільки мешти чи сукенки зі старовинного «Harrods», але навіть смачне молоко із супермаркету «Sainsbury's».

А колись у розпатланому дитинстві модною столицею вважала місто Стрий. Туди перед Великодніми святами вирушала моя баба Юля. Привозила цукорочки, бомбони на шнурівках, які палили, набиваючи синці під очима, заколки, банти та сандалі. Дідові – шкарпетки, собі – тканину на нові кептарикі і спідниці. Та обов'язково шелянові хустини для невісточок.

Мене, маленьку, в цей Стрий баба Юля не брала, казала, що далеко. Це їй «далеко», як я потім з'ясувала, – 15 кілометрів. До розпаду Свіцького Союзу порядні комуністи оминали Стрий десятими ходорівськими трасами. А мене він манив, особливо коли у 1992 році почала з татом ходити на мітинги, приурочені незалежній Україні. У Стрию ж народився й жив Степан Бандера.

нотатки

Поради колежанкам, як обідати наодинці

- 1) Зарезервуйте столик телефоном на своє ім'я. Навіть якщо ви Оріся Песик, ресторан має знати, що ви – важлива гостя. І вам потім не доведеться стояти сколіозно біля стійки метрдотеля в очікуванні місця.
- 2) Дзвінко і впевнено заявіть персоналу, що обідатимете сама. Нехай лихий не плутає починати виправдовуватися: «Подруга зникла безвісти», «Колеги зі мною не обідають, бо я цямакою», «Чоловік полетів на Місяць».
- 3) Сідайте за стіл упевнено та спокійно. Дозвольте офіціанту відсунути стілець. Вкрити вам коліна серветкою. На його прохання забрати сумку – віддавайте її без остраху. Він нічого не поцупить, а лише поставить ваші речі на належному місці. Обов'язково помийте руки. Можете спитати: «Де ваш леді-рум?», навіть якщо заклад надає послугу унісексової вбиральні.
- 4) Роззирніться довкола. Усі гості закладу мають знати, що вас не кинули на самотині. Ви самодостатня. Зустріньтеся з незнайомими людьми поглядом. Декому беззубо всміхніться, але дозовано. Щоб ніхто не посмів до вас підсісти. Щоб, бува, якийсь голодний незнайомец, не сприйняв вас за десерт.
- 5) Беріться за меню. Попросіть сомельє підібрати вам вино. Навіть не думайте замовляти пиво чи коктейль. Такі напої

можна дозволити собі після 5 вечора і лише в товаристві людей, яким довіряєте. Пиво заведено пити під час перегляду спортивних подій. Замовлене вино потрібно надпити – але в жодному разі не вицмулювати до останньої краплі. Не дозволяйте собі газованих напоїв. Це здешевить ваш образ до рівня тінейджерки, що потай від батьків купує заборонені старшими радощі. Попросіть негазовану воду. Замовляти дорогу імпортну, яку офіціант почне вам пропонувати, не потрібно. Найдорожче не завжди є найкращим.

- 6) Якщо ви користуєтеся пурпуровою помадою, то не фарбуйте нею келих. Не залишайте за собою слідів.
- 7) Не чіпайте мобільний. Дзьобати в телефоні під час трапези – поганий тон і доказ вашої невпевненості в собі.
- 8) Поки офіціант несе аперитив, не роздивляйтеся свій манікюр або мешти. Витренуйте вдома спокійний вираз обличчя й дивіться відсторонено в нікуди. Погляд можна запозичити з портретів Тиціана Вечелліо.
- 9) Коли принесуть страву, неквапливо їжте. Не дмухайте на суп, не роззявляйте рота, як кашалот. Не просіть солі: страва – творіння шеф-кухаря. Не псуйте його задум зайвими спеціями.
- 10) Краще не просіть загорнути вам недоїжене з собою. Ресторан високого рівня вам у цьому відмовить, адже в разі, якщо страва через кілька годин стане несвіжою, ви можете звинуватити працівників закладу в тому, що їжа неякісна. Навіть якщо ви встигли впоратися тільки з однією клешнею лобстера, попрощайтеся з ним у стінах закладу. Ніщо так не спотворює людину, як дріб'язковість.